

DE PRESENTATOR VAN TOP GEAR

Is het nu écht
te veel
gevraagd?

JEREMY
CLARKSON

Over het boek

Tja, iemand moet het doen. In een wereld die ziende blind is, gaat Jeremy Clarkson opnieuw op zoek naar een beetje gezond verstand te midden van alle dwaasheid en onzin. En dan weet je maar nooit waar Jeremy's oog op valt. Dat kan zijn:

- Waarom goede manieren een verspilling van tijd zijn
- De vervuiling in India als businessmodel
- Waarom iedereen in Europa Engels zou moeten spreken
- Het stelen van hooi
- De unieke manier waarop een Noor zijn dankbaarheid toonde
- Of waarom de Britse politie een voorbeeld zou moeten nemen aan de Nederlandse

Dit is Clarkson op zijn best: grappig, uitdagend en onbevreesd, terwijl hij afrekenet met alle onzin in de wereld. Waarom zouden we ondeugdelijke spullen accepteren? Zouden dingen niet gewoon moeten werken? Waarom doet niemand daar iets aan? Kortom, *Is het nu écht te veel gevraagd?*

Over de auteur

Jeremy Clarkson, de presentator van *Top Gear*, is ongetwijfeld de bekendste autojournalist ter wereld. Hij schreef onder meer de bestsellers *Hoe moeilijk kan het zijn?*, *Uit de bocht* en *De Top Gear Jaren*.

Van dezelfde auteur

Auto's en zo
De wereld volgens Clarkson
Niet te stoppen
Dat geloof je toch niet!
Overstuur
Hoe moeilijk kan het zijn?
Uit de bocht
De Top Gear jaren

Bezoek www.levboeken.nl voor informatie over al onze boeken.
Volg @Levboeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina:
www.facebook.com/Levboeken.

Jeremy Clarkson

Is het nu écht te veel gevraagd?

Oorspronkelijke titel

Is It Really Too Much to Ask?

© 2013 Jeremy Clarkson

The moral right of the author has been asserted.

Vertaling

Henk Popken

Omslagbeeld

© Francesco Guidicini/The Sunday Times/NewsSyndication.com

Omslagontwerp

Pinta Grafische Producties

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 94 005 0448 6

NUR 401

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Opgejaagd door de aswolk

Op donderdagochtend werd ik wakker in kasteel Colditz, reed naar Polen en ontdekte dat ik niet, zoals gepland, terug kon vliegen naar Engeland omdat heel Noord-Europa schuilging onder een aswolk die dik genoeg was om een straalvliegtuig aan de grond te houden. Maar vreemd genoeg niet zo dik dat hij ook werkelijk zichtbaar was.

Brussel dan maar. Dat moest het worden. We zouden met 250 kilometer per uur over de Autobahn naar Berlijn rijden, vandaar naar België vliegen en dan de Eurostar naar Londen pakken.

Dit echter bleek nogal ambitieus, want het enige voertuig waar we de hand op konden leggen, was een vermoeid Volkswagen-busje met een topsnelheid van tien. Nou goed, Praag dan. Dat was dichterbij. Ja, daarvandaan zouden we vliegen.

Helaas was het register van onze wegenatlas ingedeeld naar land. En we wisten eigenlijk niet precies in welk land we waren. Stel bijvoorbeeld dat we een bord naar Lückendorf zagen, dan kon ik dat opzoeken in het register. Maar zou het staan onder Duitsland, Polen of Tsjechië? En hoe zou het dan gespeld worden? De Duitsers mogen het dan Lückendorf noemen, maar de Polen zouden het weleens een volkomen andere naam kunnen hebben gegeven. Zo'n beetje zoals de mensen in India Bombay 'Bombay' noemen, terwijl de BBC het hardnekkig 'Mumbai' blijft noemen.

Tegen de tijd dat ik had besloten dat Lückendorf niet echt een bestaande plaats is, waren we een bord naar Bogatynia tegengekomen en dat lijkt ook niet te bestaan. De verwarring betekende dat we vlak daarop op een karrenspoor terechtkwamen, waar ons pad werd geblokkeerd door een tractor die modder van een veld leek te scheppen, om die vervolgens op de weg te dumpen. Dat gaf ons moed, want het leek een erg on-Duitse manier van doen en alle Polen zitten op dit moment in mijn badkamer. We moesten daarom wel in de buurt van Praha zijn, zoals de BBC het niet noemt. Maar dat wel zou moeten.

Dat waren we, en onze problemen leken verleden tijd. Maar dat waren ze niet. De onzichtbare aswolk hing inmiddels boven België en het

vliegveld van Brussel was gesloten. Maakt niet uit, besloten we. We vlogen gewoon naar Parijs en dan konden we daar de trein pakken.

Nee, dat konden we niet. We ontdekten dat alle Eurostar-treinen propvol zaten, maar dat leek ons geen probleem. We zouden naar Parijs vliegen, een auto huren en daarmee naar huis rijden. Probleem opgelost.

Om dat te vieren, besloten we een biertje te nemen. Ik dronk er nogal veel, om eerlijk te zijn, want ik wilde te dronken zijn om dat laatste stuk te rijden. Ik dronk er zoveel dat het Barclaycard na een tijdje leuk leek om mijn creditcard te blokkeren. En ik kon niet bellen om uit te leggen dat, als ze niet onmiddellijk mijn creditcard weer activeerden, ik op hun kantoor langs zou komen met een bijl. Want in dit stadium was mijn telefoon leeg. En toen hoorden we dat ons vliegtuig op Charles de Gaulle zou landen, net vijf minuten voordat dat ook dichtging. Elke vertraging zou catastrofaal zijn.

Normaal gesproken zijn mensen die in een vliegtuig stappen redelijk beleefd. We staan zonder morren uren in het gangpad omdat mensen proberen hun zojuist gekochte vaatwasser in het kastje boven hun stoel te proppen. Ik verkoos bij deze gelegenheid echter iets minder geduldig te zijn en dat leidde tot heel wat letsel. Maar dankzij dit gewelddadig optreden vertrok het vliegtuig wel op tijd en landde het ook nog net op tijd in Parijs.

Ik was inmiddels zo dronken als Cardiff-op-zaterdagavond. En ik moest verschrikkelijk pissen. Maar dat weerhield me er niet van om me de ernst van de situatie op Charles de Gaulle te realiseren. Herinner je je nog die laatste momenten in *Titanic*, als het schip eindelijk ten onder gaat? Nou, daar leek het totaal niet op. Het was erger.

Bij de bagageband vroeg een aantrekkelijk meisje of iemand haar een lift kon geven naar Noord-Jutland. In de aankomsthal smeekten zakenlieden om een rit naar Amsterdam. En iedereen werd benaderd door gewiekst uitzierende Noord-Afrikanen met gouden tanden en beloftes van taxi's naar waar je maar wilde. Voor jou, mijn vriend, speciale prijs.

Vermeldenswaard waren ook de hordes mensen die wezen en schreeuwden naar rondlopend personeel, alsof die op de een of andere manier verantwoordelijk waren voor de vulkaanruptie. Dat leek me een vreemde manier van doen. Ik ben een groot voorstander van bedreiging, verbaal of anderszins, van nutteloze personeelsleden die je niet willen helpen. Maar gillen zal geen orde scheppen in de aardmantel.

Het is eigenlijk best grappig. De vliegvelden waren nog geen zes uur dicht of de samenleving kraakte al in haar voegen. Niet dat het me veel kon schelen, want wij hadden de laatste huurauto van het hele vliegveld

weten te bemachtigen en hadden haast om de nachttrein vanuit Calais te halen. Dat betekende dat er geen tijd was om te pissen.

Bij Senlis was mijn blaas heel erg vol. Bij Lille was de druk zo groot geworden dat de inhoud zo ongeveer versteend was. Ooit uit het raam van een rijdende auto gepist? Ik wel. Het kwam eruit als kiezels. Maar het was het allemaal waard, want om drie uur in de ochtend klom ik thuis in mijn eigen bed. Vijf landen. Vliegtuigen. Treinen en automobielen. En allemaal omdat Moeder Aarde boerde.

Er schuilt een waarschuwing in dit verhaal, want op de vulkanische explosiviteitsindex (VEI) – die loopt van één tot acht – zal de eruptie van de Eyjafjallajökull waarschijnlijk als twee worden geclassificeerd. En toch gingen alle vliegvelden in Noord-Europa dicht. Er zijn heel wat grotere vulkanen op IJsland. Zij zouden, in theorie, de hele wereld voor jaren lam kunnen leggen.

En dan te bedenken dat in 1980 Mount Saint Helens in de staat Washington een VEI-score van vijf kreeg. Het was een enorme explosie, maar toch had alleen het plaatselijke vliegverkeer er last van.

Wat natuurlijk veranderd is, is onze houding tegenover veiligheid, voornamelijk veroorzaakt door onze angst om aangeklaagd te worden. Kan een aswolk een straalvliegtuig neerhalen? Ruim tweeduizend kilometer bij de bron vandaan lijkt dat hoogstonswaarschijnlijk, maar zolang er advocaten zijn die hun lippen aflikken bij het vooruitzicht te kunnen bewijzen dat de crash vermeden had kunnen worden, zijn luchtverkeersleiders geneigd om op die grote knop met STOP te drukken.

Het zal geen vulkaan zijn die het leven van de mens op aarde zal beëindigen. Het zullen de no-cure-no-payadvocaten zijn. Zij zijn degenen die Europa vorige week tot stilstand hebben gebracht. Zij zijn degenen die een simpel reisje van Berlijn naar Londen hebben gemaakt tot een vijf landen omspannende helletocht. Zij zijn degenen die gestopt moeten worden.

18 april 2010

Help, Mr. Spock, u moet me door mijn nieuwe hightechflat loodsen

In de goeie ouwe tijd was het simpel om een tv aan de praat te krijgen. Je stopte een antennekabel in de achterkant en sloeg vervolgens net zo lang met je vuist op de bovenkant totdat Hughie Green ten slotte op-hield met op- en neerspringen. Maar de tijden zijn veranderd. Heb je weleens geprobeerd een moderne tv aan de praat te krijgen? Dat lukt niet. Nee, niet tegenspreken: het gaat niet. Je moet een mannetje laten komen en daarna werkt hij nog steeds niet omdat je absoluut geen idee hebt welke knop op je afstandsbediening je moet indrukken. Ik kijk op dit moment naar het zageval van de tv in mijn kantoor. Het heeft tweedertig knopjes, inclusief eentje met daarop COMPO/(RGB8).

Enig idee wat die knop doet? Ik niet. Ik begrijp die waarop POWER staat, maar daarmee zet je de tv nog niet echt aan. Voor zover ik weet, lukt dat met geen enkele knop en dat is ook de reden dat hij nu al drie jaar uit staat. Als ik het nieuws wil volgen, had ik eerlijk gezegd beter een serie signaallampen kunnen kopen.

En dan is er de wereld van de mobiele telefoon. Soms vraagt mijn vrouw me haar Raspberry te beantwoorden en dat is me het hele jaar nog niet één keer gelukt voordat de beller ophangt. In mijn ogen is het dan geen communicatieapparaat. Het is een seksspeeltje voor nerds. Een Rabbit-vibrator voor laptopfanaten.

Maar mijn leven nam een dramatische wending toen vorige week mijn nieuwe flat in Londen werd opgeleverd. Hij is ingericht door een projectontwikkelaar en uitgerust met elk voorwerp uit elk elektronica-tijdschrift dat er maar bestaat. Dat betekent dat ik nergens iets mee kan. Niets, hoor je? Totaal niets.

Laten we bijvoorbeeld eens dat ouderwetse genot van het koffiezetten nemen. Dat hield jarenlang in dat je wat water in een ketel deed en het vervolgens kookte. Maar nu worden ketels te rommelig bevonden en dus heeft mijn nieuwe flat een met vele knoppen uitgerust, in de muur weggewerkt aluminium paneel. Het idee is dat je dat vult met bonen en dat je heel snel heet water hebt. Klinkt fantastisch, maar het instruc-

tieboekje telt 400 pagina's en sorry hoor, als ik me daar eerst doorheen moet worstelen, heeft mijn verlangen naar een kop koffie plaatsgemaakt voor een dringende behoefte aan een flinke bel armagnac.

De koffiemachine is echter nog maar het topje van de ijsberg. Er is een muzieksysteem dat elke radiozender die er maar op deze wereld bestaat, kan doorstralen naar elke gewenste kamer. Gisteravond koos ik voor een classicrockzender uit San Francisco en ik genoot heel erg van het non-stop streamen van Supertramp, tot ik naar bed wilde. Dat betekende dat ik het systeem uit moest zetten en dat is, althans voor mij, onmogelijk.

Normaal gesproken bewerk je dat irritante elektronische goed met een hamer of smijt je het op de grond – dat werkt prima bij wekkers in hotelkamers – maar ik had een afstandsbediening in mijn handen. Die aan gruzelementen gooien, besefte ik, zou de herrie niet stoppen. Ik moest het apparaat zelf zien te vinden, maar dat lukte niet. Dus was de enige oplossing om naar Californië te vliegen... en dat radiostation plat te branden.

Ik heb dat nog wel even overwogen, maar ging uiteindelijk toch maar naar bed, onder begeleiding van *The Logical Song*. De ironie ging niet aan me voorbij. Vanochtend speelde de zender *Dreamer*. Daar zag ik de ironie echter niet van in. Die ging verloren in een kokende lavastroom van woede. En het blijft niet bij het muzieksysteem en de ketel.

De afzuigkap boven de kookplaat heeft zeven standen. Waarom? Wat is er mis met aan en uit? Ik kan zo gauw niet iets bedenken wat minder behoefte heeft aan zeven standen... behalve dan misschien een pacemaker.

Andere dingen? Nou, ik kan de garagedeur niet openen – die werkt vanzelfsprekend ook met een afstandsbediening – en de intercom lijkt niet in verbinding te staan met de voordeur. Dat betekent dat de kans redelijk groot is dat hij is verbonden met de luchtverkeersleiding op Heathrow en het gevolg is dat ik er nauwelijks bij in de buurt durf te komen.

Inbrekersalarm? Vergeet het. Televisie? Vergeet het. Breedband? Geen enkele kans. En het fornuis? Hm, je kunt de knoppen misschien gebruiken als afstandsbediening voor een spionagedrone van de Amerikaanse luchtmacht. Maar er een pastetje mee bereiden? Nog in geen miljoen jaar. En natuurlijk kan ik geen contact opnemen met de man die dit heeft geïnstalleerd, want die zit in Aspen. Mensen die hi-techapparaten installeren, zitten altijd in dat verdomde Aspen. Dat is omdat het altijd Amerikanen zijn.

Ze gaan naar elektronicabeurzen in Las Vegas, laten zich daar volko-

men door meeslepen en komen dan naar Europa om systemen te installeren die niemand hier begrijpt. Wij zijn verdomme nog maar net de ophaalbrug voorbij. Vervolgens verdwijnen ze en de mensen die de diverse onderdelen hebben gemaakt, gaan failliet. Wat betekent dat je achterblijft in een huis dat alles heeft – en tegelijkertijd ook helemaal niets.

In een wanhopige poging alles uit te zetten, ging ik op zoek naar de stoppenkast. Stoppenkast? Dat is voor zo'n Amerikaanse knutselaar net zo victoriaans als een paard-en-wagen. Dus in mijn nieuwe flat is de stoppenkast een stoppenkamer. En hij is niet moeilijk te vinden, want je hoort het gezoem van de bedrading al op honderd meter afstand. Althans, als je niet al doof bent geworden van *Even in the Quietest Moments*.

Dan doe je de deur open en, Heilige Moeder Gods, het is alsof je op de brug van de *Starship Enterprise* stapt. Ik meen het. Je ziet rij na rij met schakelaars en duizenden kleine, knipperende groene lampjes. Duizenden? Ja. Duizenden.

Ik ben in de cockpit van de nieuwste Airbus geweest en ik kan je verzekeren dat daar minder schakelaars en lichtjes zijn dan in de ingewanden van mijn flat met drie slaapkamers. Het is zo angstaanjagend dat je niets durft aan te raken, want voordat je het weet, stap je de kamer weer uit en blijf je in Chicago te zijn.

Dit is kennelijk niets bijzonders. Veel moderne huizen hebben dergelijke vertrekken, vol met 'warpvelden', modems en zekeringen. De ventilatoren die nodig zijn om het allemaal koel te houden, kunnen een hovercraft aandrijven; de hoeveelheid stroom die nodig is om alleen al dit allemaal aan de gang te houden, kan Leeds verlichten; en het is allemaal volkomen nutteloos, want niemand in de echte wereld begrijpt er ook maar iets van.

Toen ik ten slotte op de vloer zat, zonder verwarming, zonder ketel, zonder vriezer, zonder tv, zonder internet, zonder licht en zonder hoop dat ik hier binnen afzienbare tijd iets aan zou kunnen veranderen, dreef een diepe gedachte mijn hoofd binnen. Het eindeloos najagen van een hightechtoekomst lijkt ons te hebben teruggeworpen in het stenen tijdperk.

2 mei 2010

De stormtroepen van de parkeerdienst willen niet dat ik een bh koop

Nu de verkiezingen voorbij zijn, kunnen we onze aandacht richten op een van de belangrijkste kwesties van dit moment: mijn plaatselijke schoenlapper is gesloten. Ik kan niet zeggen dat ik er veel gebruik van maakte, want dat zou een leugen zijn; ik ben er zelfs nog nooit binnen geweest, maar ik vond het prettig dat hij er was. Een vriendelijke oude man in een bruine jas die kapotte klompen repareerde, herinnerde me aan de tijd dat we niet zomaar onze sportschoenen weggooiden omdat ze uit de mode waren of omdat ons voetbalteam een sponsorovereenkomst met Puma had gesloten. Verspillen moet je niet willen. Zo heette hij niet, maar dat zou een goede naam zijn geweest.

De bloemist is ook verdwenen. Daar ben ik ook nooit klant geweest trouwens, vooral omdat de vrouw die bij de concurrent in de hoofdstraat werkt een stuk aantrekkelijker is. Maar ook hier geldt dat ik het prettig vond dat hij er was. Ik vond het fijn om in een plaats met twee bloemenwinkels te wonen en nu is dat niet meer zo.

Andere winkels die de afgelopen jaren dicht zijn gegaan, zijn de hi-fiwinkel, de bh-winkel, de kinderkledingwinkel, beide drankzaken en de delicatessenwinkel. Ik moet hier misschien even uitleggen dat ik die deli wel gebruikt heb. Eén keer. Ik kocht er wat kaas en die was heel lekker. Helaas niet zo lekker dat ik er meer van kocht, maar ik vond het een prettig idee dat als ik in de stad was om wat postzegels te kopen of mijn schoenen te laten repareren en ik werd overvallen door de behoefte aan een puntje Wensleydale, ik daar dan gelijk gehoor aan kon geven. En nu kan dat niet meer.

Ik heb het natuurlijk over Chipping Norton en je zou toch denken dat dit nieuws enige aandacht zou krijgen in de *Chipping Norton Gazette*. Maar iets dergelijks hebben wij niet. Ik durf trouwens te wedden dat hetzelfde zich ook in jouw stad voordoet; dat het nu alleen nog maar een onbestemde, kleurloze woestijn vol makelaars, fastfoodtenten en kringloopwinkels is.

Ik weet dat kringloopwinkels van levensbelang zijn. Ik ben me daar-

van bewust en ik wens ze het allerbeste als ze de panden betrekken waar ooit slagers, bakkers en kaarsenmakers huisden. Het probleem is dat ik ze haat.

Ik wil nooit een victoriaanse theepot kopen. En ik wil er, als ik de stad in ga, ook niet aan herinnerd worden dat dit nog steeds mogelijk is. Aan een victoriaanse theepot heb je weinig als je kaas of een kruippakje wilt. Aan een victoriaanse theepot heb je zelfs niets als je een kop thee wilt. Dus ik wil er geen, zelfs niet als hij maar een kwartje kost – zoals het prijskaartje in dat soort zaken meestal aangeeft.

Wel zou ik, als puntje bij paaltje komt, waarschijnlijk liever een kringloopwinkel hebben dan een aantal witgekalkte ramen die als gebroken tanden in het tandvlees van de hoofdstraat zitten en die de vroegere eigenaren met hun neus op hun eigen falen drukken. Wat ik echt wil, is dat de schoenlapper terugkeert. En de bh-winkel en de bloemist en minstens één slijterij.

Maar dat gaat niet gebeuren. Ze zijn voorgoed verdwenen. En dat is zorgelijk, want als je de onafhankelijke winkeliers uit een stadscentrum weghaalt, haal je de ziel eruit weg. Je haalt ook de reden weg om erheen te gaan. En wat dan? Waarom zou je in zo'n gat op elkaars lip blijven zitten als er in het centrum niets meer te beleven valt?

Ik ga verder niet op de consequenties daarvan in, want ik ben meer geïnteresseerd in hoe je de rot kunt tegenhouden. En om dat te doen, moeten we zien te ontdekken waarom plotseling zoveel kleine winkels voorgoed hun deuren sluiten.

Dat is natuurlijk deels te wijten aan de recessie. Maar veel van deze zaken hadden uithangborden waarop stond dat ze al sinds 1890 bestonden. Dat betekent dat ze in het verleden ook al recessies en oorlogen en difterie hebben overleefd.

De meest gebruikelijke zondebok is de supermarkt of het winkelcentrum buiten de stad. Men beweert dat het veel goedkoper is om je kaas bij de super te kopen dan bij een man met een schort voor in de buurt-deli. Dat is waar. Maar als je op koopjes uit bent, dan kun je de kaas beter zelf maken. Je hebt alleen wat melk, stremsel en de bassist van Blur nodig.

Nee, ik vermoed dat we de supermarkt verkieszen boven het rondstruinen in een stad die nog is ontworpen door koning Alfred, omdat het veel gemakkelijker is.

En daar ligt denk ik ook de oplossing voor het probleem van het stedelijk verval. We kunnen realistisch gezien weinig doen om de wildgroei van supermarkten tegen te gaan, maar we kunnen wel het speelveld ge-

lijktrekken. We moeten gewoon het winkelen in het centrum makkelijker maken. En dat kunnen we bereiken door ons te ontdoen van de parkeerwachters. Of de civiele rechtshandhavers, zoals ze tegenwoordig worden genoemd. Hoe Russisch klinkt dat?

Hoe ze ook mogen heten, ik wil niet suggereren om ze in een oven te stoppen en ze om te smelten, maar mocht dat toch nodig zijn, dan moet dat maar. Feit is dat ze moeten verdwijnen. Allemaal.

Elke keer dat ik mijn eigen stad in ga, krijg ik een parkeerboete. Ik rijd daar rond, word plotseling verteerd door de behoefte aan een bh, parkeer op een volkomen logische plek die niemand overlast bezorgt, duik de winkel in, merk dat hij alleen victoriaanse theepotten verkoopt, kom weer naar buiten... en bam. Ik heb een prent. Als ze al die energie zouden stoppen in het vangen van terroristen, zou er nooit meer iets ontploffen.

In Oxford ga ik ervan uit dat ik sowieso een prent krijg, dus daar parkeer ik altijd precies voor het gebouw waar ik moet zijn. De laatste keer dat ik daar was, parkeerde ik op de busbaan en ging naar de bioscoop. De boete was dezelfde als wanneer ik mijn best had gedaan een parkeerplaats te vinden.

Het lijkt wel of steden niet willen dat mensen er komen winkelen. En natuurlijk willen vele dat ook niet – bijvoorbeeld die welke worden bestuurd door mensen die nog steeds vasthouden aan de achterhaalde en nu compleet in diskrediet gebrachte theorie dat de mens de oorzaak is van de opwarming van de aarde. Zij zien liever dat hun inwoners thuisblijven en zich afranselen met twijgen. Maar zelfs in steden die het licht hebben gezien, blijft men vasthouden aan civiele stormtroepen. Hetgeen betekent dat ze mensen in dienst hebben wier enige taak is om de stad te vermoorden.

Denken ze echt dat, als wij het allemaal zelf mogen uitdokteren, we en masse het hele jaar op zebrapaden gaan parkeren? Als dat zo is, betekent dit dat ze ons niet vertrouwen. En als ze ons niet vertrouwen, is de relatie voorbij en wordt het tijd voor enige burgerlijke ongehoorzaamheid.

9 mei 2010

Komt allen mijn keitjes bekijken – kaartjes slechts vijf piek

Zoals bekend was vliegen binnen Europa de afgelopen weken nogal tricky. Dat, gevoegd bij de beroerde wisselkoersen en de complete puinhoop die onze economie is, maakt dat veel mensen erover zullen denken hun vakantie dit jaar in eigen land te vieren.

Ik was zelf in Cornwall vorige week en het mag dan pas halverwege mei zijn, de stranden waren al bezaaid met achter windschermen weggedoken gezinnen die van onder hun capuchons naar de horizon tuurden en vurig hoopten op een overwinning van optimisme op de meteorologische feiten.

Dat is het probleem met vakantie vieren op de Britse eilanden. We hebben natuurlijk goed weer, maar het heeft veel weg van een goeie, maar onbetrouwbare vriend. Je weet nooit wanneer het langskomt om je dag op te vrolijken. En het blijft nooit lang. Er zijn andere plekken waar het heen wil. Frankrijk meestal, of de Caribische eilanden.

Dus laten we daar eens even bij stilstaan. Dit jaar zullen er in ons land meer vakantiegangers zijn dan ooit. Ze zullen niet in staat zijn om op het strand te gaan liggen en een boek te lezen, want diezelfde noordelijke winden die ons de aswolken brachten, houden de temperaturen laag tot op het punt dat stikstof bevriest. Dus zijn er duizenden en duizenden mensen op vakantie die zich vervelen en bij wie het geld dat ze niet hebben uitgegeven aan vliegpreizen een gat in hun zak brandt. Ik bespeur hier enorme kansen.

Ik liep daar in Cornwall per ongeluk tegen een bijenmuseum aan. Ja, dat klopt. Een bijenmuseum. De bijen jongleren niet met ballen op hun neus of goochelen met miniatuurkettingzagen. Je telt gewoon geld neer om te kijken naar wat bijen die rondvliegen en bij zijn. Het was even voorbij een kabouterreservaat, waar je kunt rondstruinen in de tuin van iemand met heel weinig smaak.

Er valt dus geld te verdienen met insecten en plastic tuinornamenten. Maar wat de verveelde Britse vakantieganger om de een of andere reden het allerleukst vindt, zijn stenen. Als de stenen met elkaar zijn verbon-

den in de vorm van een kerk, of een oud huis waar ooit de vrouw van iemand woonde, dan zit je goed. Maar maak je geen zorgen als dit niet het geval is.

Omgevallen stenen zijn nog steeds immens populair bij al die rondolende vakantievierders. Ze brengen er uren door en betalen God mag weten wat aan folders, ansichtkaarten en ijsjes, en het enige wat je hun daar in ruil voor hoeft te geven, is wat puin waarvan je beweert dat het ooit een abdij was.

Nog verbazingwekkender is dat je zelfs geld kunt verdienen als de stenen alleen maar stenen zijn.

In de buurt van waar ik woon, liggen wat stenen in een veld. Als je een pond betaalt, en voor kinderen de helft, mag je het veld op om ernaar te kijken. Hoe briljant is dat? Vrijwel niemand van ons is in staat een nieuwe iPod of een Aston Martin DB9 te ontwerpen. Maar maak je geen zorgen. Dat hoeft ook helemaal niet.

Om je brood te verdienen, hoef je alleen maar de mensen geld te laten betalen om naar wat stenen te kijken die iemand, lang geleden en om onduidelijke redenen, in jouw achtertuin heeft gekieperd.

Er liggen een aantal enorme stenen in een veld in Wiltshire die gratis zijn als je ze bekijkt vanaf de weg die erlangs loopt. Maar de druïden, of wie die plek ook maar beheert, zullen je het ontstellende bedrag van £ 6,90 rekenen als je ze van dichtbij wilt zien. Dat is fantastische handel. Zeker als je daar ook nog de verkoop van de gidsjes bij betreft, die allemaal hetzelfde vermelden: ‘We hebben geen idee waarom die stenen hier liggen.’

En dan heb ik het nog niet gehad over de bewaarders van een steen in Cornwall. Die slagen erin hordes mensen £ 3 te laten betalen voor een steen die misschien, maar misschien ook niet, het graf van koning Arthur markeert. Een koning die in werkelijkheid niet eens heeft bestaan. Hoe gestoord is dat?

Er liggen wat stenen langs het beekje van de boerderij die ik net heb gekocht. Ik ga beweren dat ze de geboorteplaats van James Bond markeren, waarna ik een souvenirwinkel open en de mensen vijf piek reken om er een paar minuten naast te mogen staan. En zo zou iedereen moeten denken. Als je ook maar iets van geologie in je tuin hebt, hang je een poster op bij het plaatselijke postkantoor en dan zullen de nieuwsgierigen met bussen tegelijk worden aangevoerd om zich eraan te vergapen.

Het vermogen van Britse vakantiegangers om oninteressante dingen zo interessant te vinden dat ze er geld voor willen betalen, tart elke beschrijving. Ze betalen om koeien geboren te zien worden. Ze betalen

om breiwerk te zien. Ze betalen om naar je bloembedden te kijken. Als je een hobby hebt, hoe bizar ook, kun je er van juni tot eind september geld mee verdienen.

Tenzij het je hobby is om op internet naar porno te kijken. Daar zul je waarschijnlijk weinig mee kunnen. Maar wanhoop niet.

Industrie is ook een uitstekende trekpleister, met name als het erfgoed is. Er is een niet meer in gebruik zijnde tinmijn in Cornwall die volwassenen acht en kinderen vijf pond rekent. En wat krijgen ze te zien? Een gat in de grond dat niet langer een van de meest oninteressante producten voortbrengt uit de toch al niet bijster opwindende wereld van de metallurgie.

Stel je de mogelijkheden eens voor. Je zou mensen geld kunnen vragen om rond te kijken in jouw filiaal van wat ooit Woolworths was. 'Dit is waar mensen hun snoepgoed kochten en als u me wilt volgen, zullen we een kijkje nemen bij de rekken waarin ooit de dvd's stonden.'

Wat zullen toeristen verder nog doen? Ze hebben wat stenen gezien. Ze hebben rondgekeken in het kabouterreservaat en ze hebben bijen aanschouwd. Het regent nog steeds, de kinderen vervelen zich ook nog steeds, je hebt hun aandacht en dat betekent dat je een directe lijn hebt naar hun creditcard.

Ik ontmoette vorige week een man die wetsuits verhuurt aan mensen die willen gaan zwemmen, maar dat niet kunnen in de pakken die ze hebben meegenomen omdat het altijd veel te koud is. Hij zal je ook een stuk piepschuim verhuren om mee in de golven te spelen. Hij heeft een superauto van £ 100.000 en ik sla er maar een slag naar, maar ik durf te wedden dat het uitmelken van de ellende van de Britse vakantieganger hem ertoe in staat stelt zijn vakantie in het buitenland te vieren.

16 mei 2010

Mevrouw de minister, uw praatjes deugen niet

Er lijkt wat geharrewar te zijn geweest over een tekort aan vrouwen in de nieuwe Camerlegg-regering en ik moet zeggen: het lijkt niet helemaal in evenwicht. Dat is, ben ik bang, heel ongezond. Niets jaagt me zoveel schrik aan als een alleen uit mannen bestaand gezelschap. Dat is ook de reden dat ik vrijgezellenfeestjes en stapavondjes met kerels mijd met dezelfde vurige overgave als dat ik direct contact met brandnetels en hondsdolle honden probeer te ontlopen. Ik heb geen verstand van zakendoen, sigaren vervelen me, ik heb geen belangstelling voor cricket en als iemand me een klap op mijn rug geeft, raak ik vervuld van een soms niet te stoppen behoefte om te reageren met een vuistslag in het gezicht.

Als mannen het even niet over zaken en cricket hebben of elkaar niet op de rug slaan, kramen ze onzin uit, zich afvragend, bijvoorbeeld, of het mogelijk is om ondersteboven te leven, of de oceaan over te steken op een stofzuiger. Dat soort zaken is nutteloos als je de opdracht hebt gekregen het land te leiden. Je begint misschien vol overtuiging aan een plan om het ministerie van Zaken, Innovatie en Vakkennis op te heffen. Maar al heel snel nadat je de cricketuitslagen hebt bekeken, ga je je afvragen of het mogelijk is om ijs door je neus te eten.

Mannen hebben vrouwen nodig om goed te functioneren en de reden daarvoor is simpel: een gesprek met een interessante man is gewoon een gesprek met een interessante man. Het leidt uiteindelijk tot niets.

Terwijl een conversatie met een interessante vrouw, vooropgesteld dat ze niet al te afstotelijk is, deuren kan openen, de trap op, de slaapkamer in. Of de tuin. Of de achterbank van je auto. Het kan alle kanten op.

Dat is de reden dat mannen veel grappiger en slimmer zijn als er vrouwen in de buurt zijn. Want wij flirten en de vrouwen flirten terug. En flirten is de olie die de motor van spitsvondigheid en humor smeert.

Omringd door mannen kom ik echt op niet één originele gedachte. Maar doe er een vrouw bij en ik heb meestal rond theetijd een nieuwe wereldorde ontwikkeld. Helaas weet ik niet zeker of het kabinet de juiste plek is voor dergelijk gedrag. Proberen Theresa May, de minister van

Binnenlandse Zaken, de noodzaak van dienstplicht bij te brengen, is één ding. Dat proberen terwijl je je tracht voor te stellen hoe ze er naakt uit zou zien, zorgt voor allerlei complicaties waar het land op dit moment niet op zit te wachten.

We hebben het hier bovendien over mensen die ver bij hun gezinnen vandaan zijn. Ze zitten met z'n allen opgehokt in een kamer en het is juist in dit soort omstandigheden dat flirten tot allerhande andere problemen kan leiden. Als je niet uitkijkt, kun je zomaar in bad eindigen met Edwina Currie.

De regering heeft op dit moment totaal geen cent om de oorlog te betalen waarbij we zijn betrokken, of zelfs maar de medicijnen die nodig zijn om de soldaten weer in elkaar te zetten. En hoe moet dat worden opgelost als Liam Fox stiekem voetjevrijt met Caroline Spelman?

Je kunt natuurlijk aanvoeren, als je dat zou willen, dat volwassen mannen en vrouwen met belangrijke banen niet flirten, maar daar ben ik het niet mee eens. Alleen heel saaie en heel dode mensen doen er niet aan. Iemand die geen zin heeft in flirten, heeft geen zin meer in het leven. En we willen niet dat dergelijke mensen iets voor het zeggen hebben.

Je zou dus kunnen denken dat het de beste oplossing is om geheel door vrouwen te worden geregeerd. Dankzij haar vermogen tot multitasken zou een vrouw zich 's ochtends bezig kunnen houden met Defensie, 's middags aan de pensioenen kunnen werken en tijdens het strijken de gezondheidszorg kunnen reorganiseren. Je zou dan ook geen achten-twintig stoelen rond de tafel nodig hebben. Vier zou genoeg zijn.

Ik ben er echter niet van overtuigd dat een alleen uit vrouwen bestaande regering zou werken, want heb je vrouwen weleens horen praten als ze denken dat er geen man in de buurt is?

Wij denken dat het dan alleen maar over school, winkelen en breien gaat. Maar dat is niet zo. Ik ben de afgelopen dagen in de gelegenheid geweest om een groep meiden af te luisteren. Slimme meiden met belangrijke banen. En waar ze het over hadden – non-stop – was seks.

En dan geen romantische, zwijmelende, ridder-op-het-witte-paard-seks. Nee, echte hardcore, alleen in de uithoeken van internet te vinden seks. Wie er door wie van achteren is genomen en waar. Wie haar binnenste schaamlippen heeft laten corrigeren. Hoe het zou zijn om lesbisch te zijn. Op een gegeven moment dacht ik dat ze waren overgestapt op tuinieren, want ik meende iets te horen over een verwaarloosde clitoris. Maar ik had het verkeerd verstaan. Het was clitoris. En het leek hen uren bezig te houden.

Een van de vrouwen legde gisteravond, toen ze dacht dat ik sliep, uit

dat ze aannemers zover kreeg dat ze deden wat ze wilde door onderweg naar huis even te stoppen, haar bh uit te doen en een paar minuten in de kou te blijven staan. Maar al snel ging het weer over labiale chirurgie.

Vaak werden de anderen uitgenodigd om een interessant stukje snoeiwerk in de lagere regionen te bewonderen. Ik vond het verbazingwekkend. Ik ben al vijftig jaar een man en ik ben nog nooit door een andere man uitgenodigd om naar zijn penis te kijken. En ik heb ook nog nooit de behoefte gevoeld een maat van me te vragen eens naar mijn testikels te kijken om te zien of ze wel 'normaal' waren. En ik heb al helemaal nooit mijn aannemer zover gekregen om te doen wat hem is opgedragen door thuis te komen met mijn ouweheer uit mijn broek.

En die vrouwen over wie ik het heb, zijn ook niet ongewoon. Een paar weken geleden hoorde ik twee vriendinnen kletsen en het onderwerp – vele uren lang – was masturbatie. Was de Tarzan beter dan de Rabbit? Welke positie werkte het best? En welke fantasieën? Het was buitengewoon, want nogmaals, ik kan me niet voorstellen dat mannen onaneren op dezelfde manier zouden bespreken. Volgens mij heb ik er trouwens nog helemaal nooit over gesproken.

Dit alles wetend, begrijpen we ook heel goed waarom commissies niet werken. Er is te veel afleiding.

Dat is de reden dat bedrijven en landen die maar door één persoon worden geleid, zo productief zijn. Die zijn namelijk niet de hele dag bezig met flirten, over seks praten of kijken hoever ze achterover kunnen leunen in hun stoel zonder om te vallen. Die zorgen dat er dingen gebeuren. Ik heb daarom een suggestie. Binnenkort zal ons gevraagd worden of we het kiessysteem willen veranderen. Ik denk dat we serieus moeten overwegen het dictatorschap te introduceren.

23 mei 2011